

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Igor Bogos împotriva Președintelui Republicii Moldova, Parlamentului Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curții Supreme de Justiție, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău

(repararea prejudiciului material și moral, cauzat prin infracțiune, și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică)

împotriva deciziei din 15 aprilie 2025 a Curții de Apel Sud, sediul Comrat,

(Dosarul nr. 2ra-435/25
NR. PIGD 2-23110352-01-2ra-30052025)

Recursul este vădit neîntemeiat. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie temei de casare a acesteia.

Judecătoria Anenii Noi, sediul Central (jud. A. Cașcaval)
Curtea de Apel Sud, sediul Comrat (jud. A. Mironov, Gr. Colev, V. Hudoba)

21 ianuarie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de Igor Bogos,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Ion Munteanu,

Gheorghe Stratulat, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 7 aprilie 2023, Igor Bogos a depus cerere de chemare în judecată împotriva Președintelui Republicii Moldova, Parlamentului Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curții Supreme de Justiție, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău cu privire la repararea prejudiciului material și moral, cauzat prin infracțiune, și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică.

2. În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 22 iulie 2019, s-a adresat Procurorului General cu o plângerea penală, prin care a solicitat de a dispune prin ordonanță începerea urmăririi penale în privința judecătorilor din sistemul judecătoresc: Badan-Melnic Eleonora, Cimpoi Iulia, Secrieru Ion, Danilov Aliona, Vieru Tatiana, Vascan Nina, Ghervas Maria în temeiul art. 307 din Codul penal pentru pronunțarea cu bună știință a unei hotărâri contrare legii.

3. Reclamantul a menționat că au fost încălcate prevederile art. 19, art. 254, 274 din Codul de procedură penală, Procurorul General împreună cu procurorii fiind obligat să cerceteze circumstanțele cazului dat complet, obiectiv, sub toate aspectele pentru stabilirea adevărului și în urma probelor acumulate să dispună prin ordonanță motivată începerea urmăririi penale sau refuzul de a dispune începerea urmăririi penale. Sunt norme de drept în vigoare, care au produs și produc efecte juridice pe întreg teritoriul Republicii Moldova, și sunt obligatorii atât pentru Procurorul General, precum și pentru toți procurorii din cadrul Procuraturii Republicii Moldova.

4. A susținut, că la 13 decembrie 2019 a primit o scrisoare din Procuratura Republicii Moldova, semnată de procurorul Gavriliță Oleg, prin care i s-a refuzat în începerea urmăririi penale pe cazul dat. A mai indicat că, la 19 decembrie 2019 prin intermediul avocatului Daniliuc Nicolae a contestat acțiunile abuzive și ilegale ale procurorului Gavriliță Oleg cu o altă plângere, adresată Procurorului General în ordinea art. 299¹, 299² din Codul de procedură penală. La fel a indicat că, la 30 decembrie 2019, a primit o scrisoare din Procuratura Generală, semnată de același procuror Gavriliță Oleg. La 9 ianuarie 2019, prin intermediul avocatului său, Daniliuc Nicolae a contestat la Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana acțiunile

ilegale ale Procurorului General și procurorilor, în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală. Prin încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 29 octombrie 2021 plângerea sa din 9 ianuarie 2020 a fost respinsă ca neîntemeiată. Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana a respins plângerea din 9 ianuarie 2020 din motivul că argumentele privitor la faptul că procurorii au încălcat flagrant prevederile art. 19, 254, 265, 274 din Codul de procedură penală le consideră declarative și nefondate și vin în contradicție cu faptele constatate pe parcursul examinării plângerii, fapt cu care nu este de acord. În dispozitivul încheierii din 29 octombrie 2021 Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana a indicat, că încheierea din 29 octombrie 2021 este irevocabilă, iar art. 13 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale garantează reclamantului, dreptul la un recurs și încă la un recurs efectiv. Reclamantul face referire și la Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale Strasbourg, 22.11.1984, art. 2. Odată ce art. 2 al Protocolului 7 la Convenție acordă dreptul persoanei vinovate la două grade de jurisdicție în materia penală, atunci și persoanei care se pretinde victimă îi este acordat dreptul la două grade de jurisdicție în materia penală, în caz contrar ar fi încălcat unul din principiile generale ale dreptului procedural penal - egalitatea părților în fața legii.

5. Reclamantul a specificat, că art. 313, 473 din Codul de procedură penală nu interzice declararea unui recurs împotriva unei încheieri judecătorești privind refuzul pornirii urmăririi penale, considerând că ar fi o aberație totală ca o încheiere judecătorească asupra refuzului de a dispune începerea urmăririi penale să fie irevocabilă. În așa circumstanțe prevederile menționate sunt în contradicție cu art. 4, 7 și 8 din Constituție, nu au putere juridică și nu produce careva efecte juridice.

6. A opinat că încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 29 octombrie 2021 este în contradicție cu nomele de drept internațional. Astfel, la 24 noiembrie 2021 a atacat cu recurs la Curtea de Apel Chișinău încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 29 octombrie 2021, în ordinea art. 437-451 din Codul de procedură penală, iar prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 februarie 2022, cererea de recurs din 24 noiembrie 2021 a fost respinsă ca inadmisibilă. Curtea de Apel Chișinău a refuzat să examineze în fond cererea de recurs din motivul că încheierea respectivă nu putea fi atacată cu recurs. Art. 313 alin. (6) din Codul de procedură penală stipulează că încheierea judecătorului de instrucție privind refuzul în pornirea urmăririi penale (în speță este refuzul pornirii urmăririi penale) poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel în termen de 15 zile de la data pronunțării, la fel art. 13 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale garantează reclamantului, Bogos Igor, dreptul la un recurs și încă la un recurs efectiv. Face referire și la Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale Strasbourg, din 22.11.1984, art. 2.

7. A afirmat că art. 313, 473 din Codul de procedură penală nu interzice declararea unui recurs împotriva unei încheieri judecătorești privind refuzul

pornirii urmăririi penale, considerând că ar fi o aberație totală ca o încheiere judecătorească asupra refuzului de a dispune începerea urmăririi penale să fie irevocabilă. Până în prezent organul de urmărire penală și procurorii nu i-au oferit răspuns la întrebările formulate, nu a fost auzit, fiind ignorat și umilit de către procurori.

8. A notat că nerespectarea prevederilor art. 19 alin. (3) din Codul de procedură penală, în sensul aprecierii date în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Brenan vs Marea Britanie, cererea nr. 39846/98), prin care a stipulat că dacă scopul principal al art. 6 din Convenție în privința problemelor penale este asigurarea unui proces echitabil de către instanța judecătorească competentă de a determina orice acuzație penală, atunci din aceasta nu reiese că articolul 6 paragraful 1 din Convenție nu este aplicabil stadii prejudiciară de examinare a cauzei. Astfel, art. 6 paragraful 1 din Convenție poate să se refere la cauză și până la momentul când aceasta este expediată în instanța de judecată, dacă și în măsura în care echitatea cercetării judecătorești poate fi încălcată din cauza nerespectării dispozițiilor art. 6 din 4 Convenție la stadia prejudiciară de examinare a cauzei, cade sub incidența prevederilor normei date.

9. A opinat că scrisorile procurorului Oleg Gavriliță în cauză au un caracter superficial, iar situația de fapt și de drept este analogică cu cea stabilită de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în paragrafele 90 și 91 din Hotărârea din 2 noiembrie 2010 în cauza Mătăsaru și Savinschi contra Moldovei, în care la fel se impunea obligația pozitivă a statului de a efectua o investigație oficială și multilaterală, ceea ce înseamnă că organul de urmărire penală trebuia să depună eforturi serioase pentru a afla ce s-a întâmplat și nu trebuia să se limiteze pe concluzii pripite și nefondate pentru a refuza începerea oricăror investigații, pentru a-și motiva refuzul în începerea urmăririi penale pe presupuneri și ipoteze preconcepute. În același context, conform pct. 22 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la aplicarea de către instanțele internaționale a unor prevederi ale Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, în cazul în care instanțele de drept se abțin de a da răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o, posibilitatea de a cunoaște dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a articolului 6 paragraful 1 al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

10. A precizat faptul, că organul de urmărire penală, procurorii, instanțele de judecată din Republica Moldova au încălcat flagrant prevederile art. art. 19, 254, 265, 274, 313, 437-551 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, nu au efectuat nici o cercetare penală pe cazul dat pentru a se afla adevărul din motivul că procurorii în cauză, și nu numai procurorii, nu vor să afle adevărul, nu au nevoie de adevăr pentru a nu deranja pe cineva și ai proteja pe acești judecători, instanțele de judecată au închis ochii la aceste acțiuni ale procurorilor.

11. Reclamantul și-a întemeiat acțiunea în baza dispozițiilor art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul Internațional cu

privire la drepturile civile și politice, art. 1, 6, 13, 41 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, art. 1 alin. (3), 4, 7, 8, 20 din Constituție, art. 19, 2006 din Codul civil.

12. A relatat că Președintele Republicii Moldova, ca garant al Constituției și al Drepturilor cetățenilor Republicii Moldova, când i-a numit prin Decret în funcție de judecători pe Papuha Serghei, Teleucă Stelian, Gafton Alexandru, Chiroșca Igor, Badan-Melnic Eleonora, Cimpoi Iulia, Secrieru Ion, Danilov Aliona, trebuia să se gândească și la cetățenii Republicii Moldova. Parlamentul Republicii Moldova, când a votat numirea în funcție de judecători la Curtea Supremă de Justiție a lui Vieru Tatiana, Vascan Nina, Ghervas Maria trebuia să se gândească și la cetățenii Republicii Moldova. Președintele Republicii Moldova, ca garant al Constituției și al Drepturilor cetățenilor Republicii Moldova, când l-a numit în funcție prin Decret pe Procurorul General al Republicii Moldova, trebuia să se gândească și la cetățenii Republicii Moldova. Procurorul General al Republicii Moldova, Consiliul Superior al Procurorilor al Republicii Moldova, când i-au promovat și numit în funcție pe procurorul Gavriliță Oleg, trebuiau să se gândească la cetățenii Republicii Moldova. În cauza dată există însăși fapta infracțiunii, prevăzută de art. 307 alin. (2) din Codul penal, - pronunțarea unei hotărâri, decizii, încheieri contrare legii, soldate cu urmări grave.

13. Drept urmare, reclamantul a solicitat încasarea în mod solidar de la Președintele Republicii Moldova, Parlamentul Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Curtea Supremă de Justiție, Curtea de Apel Chișinău, Judecătoria Chișinău în beneficiul său a sumei de 50 000 de Euro cu titlul de prejudiciu moral, cauzat prin infracțiune și suma de 10 000 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru asistența juridică.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

14. Prin hotărârea din 24 mai 2024 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central a fost respinsă ca fiind neîntemeiată acțiunea depusă de Igor Bogos.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

15. La 21 iunie 2024, Igor Bogos a contestat cu apel nemotivat hotărârea primei instanțe, iar, la 11 decembrie 2024 a prezentat motivarea apelului, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi decizii privind admiterea integrală a acțiunii.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

16. Prin decizia din 15 aprilie 2025 a Curții de Apel Sud, sediul Comrat a fost respins apelul declarat de Igor Bogos și s-a menținut hotărârea din 24 mai 2024 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central.

17. Întru consolidarea soluției sale, instanța de apel a conchis că instanța de fond a stabilit corect circumstanțele de fapt relevante, a examinat probele administrate în cauză și a aplicat în mod just normele de drept incidente, respectând

exigențele unui proces echitabil, inclusiv obligația de motivare a hotărârii judecătorești. Hotărârea contestată este legală și întemeiată, fiind adoptată în temeiul probelor cercetate în ședința de judecată.

18. Instanța de apel a reținut că Igor Bogos a înaintat acțiune civilă împotriva mai multor autorități publice și instanțe judecătorești, solicitând repararea prejudiciului material și moral pretins a fi cauzat prin infracțiune, în legătură cu examinarea unei plângeri penale formulate în anul 2019. Cererea a fost respinsă de instanța de fond ca neîntemeiată, soluție contestată prin apel.

19. Examinând argumentele apelantului, instanța de apel a stabilit că acestea nu sunt plauzibile și nu întrunesc condițiile legale pentru angajarea răspunderii statului. Din materialele cauzei se atestă că plângerile formulate de apelant au fost examinate de organele competente, iar soluțiile adoptate au fost supuse controlului judecătorec, fiind menținute prin hotărâri definitive.

20. Curtea de apel a notat că pretențiile apelantului se întemeiază, în esență, pe dezacordul acestuia cu soluțiile adoptate de procurori și instanțele de judecată, aspect care nu poate constitui temei pentru repararea prejudiciului material sau moral. Actele judiciare nu pot genera răspundere civilă delictuală a statului, în lipsa constatării unei fapte ilicite printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

21. Totodată, instanța de apel a reținut că situația de fapt expusă nu se încadrează în ipotezele prevăzute de Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, întrucât nu a fost demonstrată existența unei ilegalități care să atragă răspunderea statului. Simplul fapt că cererile apelantului nu au fost soluționate conform așteptărilor acestuia nu echivalează cu o încălcare a drepturilor sale și nu justifică acordarea despăgubirilor solicitate.

22. De asemenea, a constatat că apelantul nu a demonstrat întrunirea cumulativă a elementelor răspunderii civile delictuale, în special existența unei fapte ilicite și legătura de cauzalitate dintre aceasta și prejudiciul pretins. În lipsa acestor condiții, cererea de reparare a prejudiciului moral este neîntemeiată.

23. În ceea ce privește cheltuielile de judecată, instanța de apel a apreciat ca fiind corectă soluția instanței de fond, întrucât, ca urmare a respingerii acțiunii, nu se impune acordarea unor astfel de cheltuieli în favoarea reclamantului.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

24. La 7 iulie 2025, Igor Bogos a depus recurs împotriva deciziei din 15 aprilie 2025 a Curții de Apel Sud, sediul Comrat, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu pronunțarea unei noi decizii de admitere integrală a acțiunii.

25. În esență, în argumentarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept expuse anterior, recurentul a indicat că instanțele inferioare ar fi interpretat și aplicat eronat normele de drept material și procesual, reținând în mod nejustificat incidența Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, deși, în opinia sa, pretențiile deduse judecății nu ar fi fost întemeiate pe această lege.

26. Recurentul a afirmat că instanțele au procedat la o reîncadrare nelegală a temeiului juridic al acțiunii, ignorând dispozițiile invocate de acesta din dreptul intern și internațional. Totodată, a invocat încălcarea dreptului său de acces efectiv la justiție și a dreptului la un proces echitabil, garantate de Constituția Republicii Moldova, Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și de alte instrumente internaționale, susținând că instanțele nu ar fi examinat în mod efectiv și complet argumentele sale esențiale.

27. Recurentul a specificat că pretențiile sale decurg din modul de examinare a unei plângeri penale formulate în anul 2019 și din lipsa adoptării unei ordonanțe motivate privind soluționarea acesteia, apreciind că, în lipsa unei asemenea ordonanțe definitive, persistă o suspiciune rezonabilă privind săvârșirea unor fapte ilegale de către autoritățile statului, inclusiv sub aspectul dispozițiilor art. 307 din Codul penal.

28. În acest context, recurentul a opinat că instanțele inferioare au omis să constate existența unei fapte ilicite și a prejudiciului moral pretins, respingând acțiunea sa în mod formal și contrar probelor și argumentelor prezentate.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

29. Art. 434 alin.(1) – (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

30. Art. 433 alin.(1) lit. a) și f) din Codul de procedură civilă:

„Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat.

31. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

32. Art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor

prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragera în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.”

33. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

34. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, Completul de judecată menționează că, Curtea de Apel Sud, sediul Comrat a pronunțat dispozitivul deciziei în ședință publică la 15 aprilie 2025, decizia integrală fiind notificată recurentului, prin intermediul oficiului poștal, la 16 aprilie 2025 (f.d. 65, Vol. II). Însă, date privind recepționarea acesteia la materialele cauzei lipsesc. Respectiv, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că recursul declarat la 7 iulie 2025, se consideră depus în termenul stabilit de art. 434 din Codul de procedură civilă.

35. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

36. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

37. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

38. Or, dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

39. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre

probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

40. Argumentele invocate de recurent au primit un răspuns complet, coerent și explicit în actul judecătoresc contestat. În aceste condiții, criticile formulate în recurs nu exprimă decât un simplu dezacord subiectiv față de soluția adoptată de instanța ierarhic inferioară, fără a evidenția vreo eroare de drept sau de fapt care să justifice casarea deciziei.

41. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că nu orice dezacord cu soluția instanței ierarhic inferioare echivalează cu o încălcare a principiilor de drept sau cu o hotărâre arbitrară. Or, instanța de apel a identificat corect obiectul apelului și limitele investirii, a stabilit și expus circumstanțele relevante, precum și a analizat normele incidente și le-a aplicat în mod argumentat cauzei.

42. Iar argumentele recurentului, nu evidențiază reale erori de drept ale instanței de apel, ci exprimă, în esență, nemulțumirea recurentului față de soluțiile adoptate de instanțele inferioare. Or, aceste susțineri nu se încadrează în temeiurile legale de casare și nu justifică intervenția instanței de recurs.

43. Astfel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție va considera recursul declarat de Igor Bogos, ca fiind vădit neîntemeiat, prin urmare inadmisibil.

44. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de Igor Bogos, împotriva deciziei din 15 aprilie 2025 a Curții de Apel Sud, sediul Comrat.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Gheorghe Stratulat